

(Миладин Петровић: „Тајна Добровољачке улице у Сарајеву“; Издавачи: Републички центар за истраживање ратних злочина, Бања Лука; и „Свет књиге“, Београд)

Тајна Добровољачке улице је књига невеликог формата (190 страна), али за њу је потребан јак стомак, треба се одупрети сталној жељи да се „штиво“ остави, одгурне што даље и, ако је могуће, заборави, јер се из странице у страницу ређају потресне и монструозна слике голготе војника, старешина и цивилних лица у ЈНА који су 3. маја 1992, из команде Друге војне области, у Сарајеву, кренули да се, по претходном договору, безбедно повуку из касарне и пребаце на српску територију у Лукавицу.

Ко је аутор овог сведочанства о мучеништву и калварији?

Миладин Петровић завршио је Војну Академију, затим пет година службовао у Пули као командир вода и чете, да би 1985. наставио каријеру војног новинара у редакцији *Народне армије*

. Као ратни репортер, у чину капетана, покривао је распад СФРЈ, односно сва ратишта од Словеније и Хрватске, да би се неколико дана пре тог кобног 3. маја нашао на задатку у команди Друге војне области.

Аутор бележи своја непосредна искуства, али даје доста простора и сведочењима

многих других који су се у тај ужасавајући дан затекли у тој војној колони, у Добровољачкој улици.

Миладин Петровић није написао књигу-оптужницу. Написао је књигу из које, пре свега, излеће колективни крик који у највишим децибелима пита како је уопште било могуће да се такав и толики злочин у Добровољачкој догоди? И то је та тајна која као прва реч стоји у наслову књиге, тајна која остаје и кад се заклопи задња корица.

Сам почетак књиге о Добровољачкој наликује сцени из неког Маркесовог романа обојеног јужноамеричким „магичним реализмом“, с том разликом што то у овом случају има примесу злослутног предосећања. Аутор наводи како му је један колега, више од пола године пре Добровољачке, рекао да га је лоше и ружно сањао и није хтео да му исприча сан. Тек после Петровићевог упорног инсистирања колега му је испричао сан. Сањао је њега, Миладина, како стоји го до паса. Није нашег аутора ово дотакло, али полако, покривајући као репортер једну по једну ратну зону, тај туђи сан о њему самом почео је да му се све чешће јавља, посебно ноћу. И најзад, у Добровољачкој, тај сан се материјализовао кад су му БиХ бојовници наредили да се скине до појаса... Вуду у балканском варијанти?

СПИСАК УБИЈЕНИХ ПРИПАДНИКА ЈНА

1. БЕШЛИЋ КРУНО, војник, Скендерија, 2. 5. 1992.
2. БЛАГОЈЕВИЋ АЛЕКСАНДАР, војник, Скендерија, 2. 5. 1992.
3. БОЈАНИЋ НЕБОЛША, војник, Скендерија, 2. 5. 1992.
4. ВИТКОВИЋ ДРАГАН, војник, Скендерија, 2. 5. 1992.
5. ГАЈИЋ ЗОРАН, војник
6. ГВОЗДЕНОВИЋ ОБРАД, поручник, Скендерија, 2. 5. 1992.
7. ГЛУХОВИЋ АЛЕКСАНДАР, резервиста, војник-полицајац
8. ДИВОВИЋ ГОРАН - ДИВАЦ, војник, возило кухиње, 2. 5. 1992.
9. БУКИЋ МИОДРАГ, војник, Добровољачка, 3. 5. 1992.
10. ЈАЊИЋ МИЛОМИР, 3. 5. 1992.
11. ЈЕЛИЋ СЛОБОДАН, војник, РУ "Буро Ђаковић", 3. 5. 1992.

Мало подсећање: Алија Изетбеговић, по слетању из Лисабона где је потписао Кутиљеров план за мирно разрешење БиХ драме (план који је убрзо, уз подршку америчког амбасадора Цимермана, одбацио и повукао свој потпис), приведен је од стране ЈНА која је држала сарајевски аеродром, а „све ради његове сигурности“, јер се у Сарајеву (и по Сарајеву) увелико пуцало. Идеја је била да се уз помоћ Изетбеговића као таоца издејствује деблокирање објеката ЈНА који су већ увелико били у окружењу и блокади од стране муслиманско-хрватских оружаних формација, сарајевских криминалаца и свакојаког башибозлука, и под вишедневном ватром из стрељачког, тромблонског и минобацачког оружја.

Канадски генерал Мекензи, командант мировних снага УН, посредовао је између српске стране у Лукавици и Председништва БиХ у Сарајеву да се сва војска и цивили из команде Друге војне области безбедно повуку из команде у којој је, услед непрекидне ватре, већ било мртвих и рањених.

У одсуству Изетбеговића који је био у Лисабону, „прва виолина“, боље речено „ратна труба“, био је Ејуп Ганић, човек кога сва сведочења у овој књизи означавају као архитекту злочина.

Српски обавештајци у Лукавици у више наврата пресрели су бошњачке војне радио-везе, разговоре и команде и недвосмислено утврдили да се спрема напад на конвој ЈНА, упркос чврстог договора о његовом безбедном извлачењу, при чему је постојала и реч Алије Изетбеговића да његови неће предузети ни најмању непријатељску акцију, чак ни провокацију.

Генерал Кукањац, комамдант Друге војне области, обавештен је о превари која се спрема, али је ипак прихватио уверавања генерала Мекензија да је таква гнусоба немогућа.

План извлачења подразумевао је да на челу колоне возила, уз генерала Мекензија, буду и Алија Изетбеговић и генерал Кукањац.

Сумње генерала Кукањца у чврст договор који је генерал Макензи склопио са муслиманско-хрватском страном додатно су одбацивали из Генералштаба у Београду, који је дао пуно поверење генералу Мекензију, насупрот обавештајним подацима који су тврдили супротно и насупрот искуству и здравом разуму после ранијих блокада, деблокада и предаја касарни у Словенији и Хрватској где, истини за вољу, није било бестијалних и многоструких злочина на једном месту што је, могуће је, додатно успавало будност војног врха ЈНА.

Тајна Добровољачке улице

Пише: Милан Шећеровић
уторак, 05 април 2011 16:07

12. ЈОВАНИЋ БОШКО, потпуковник, Добровољачка, 3. 5. 1992.
13. ЈОВАНОВИЋ НЕБОЈША, војник
14. ЈОВАНОВИЋ СРЕЋКО, војник, РУ "Ђуро Ђаковић", 3. 5. 1992.
15. КАСТРАТИ НИХАД, поручник, Скендерија, 2. 5. 1992.
16. КОЧИШ РОБЕРТ, војник
17. ЛАБУДОВИЋ МАРКО, капетан, Скендерија, 2. 5. 1992.
18. МИХАЈЛОВИЋ БОШКО, пуковник, Добровољачка, 3. 5. 1992.
19. МОСИЛОВИЋ МИЛОМИР, војник, Скендерија, 2. 5. 1992.
20. НИКОЛИЋ МЛАДЕН, војник, Скендерија, 2. 5. 1992.
21. НИКОЛИЋ СРЂАН, војник, Скендерија, 2. 5. 1992.
22. НИНКОВ ПРЕДРАГ, војник, кафић, 29. 4. 1992.
23. Н. Н. ВЕСНА, грађанско лице у ЈНА, Кино Стјепска, 3. 5. 1992.
24. Н. Н. ЧЕДО, ВП - резервиста, затвор, 5. 1992.
25. Н. Н. ЏЕВАД, портир, Дом ЈНА, 2. 5. 1992.
26. НОВИЋ ПЕРИЦА, војник - полицајац, Команда
2. војне области, 2. 5. 1992.
27. ПАЈОВИЋ РАДОШ, војник, Скендерија, 2. 5. 1992.
28. ПЕТРОВИЋ ВИТОМИР, војник
29. ПЕТРОВИЋ ВЛАСТИМИР, војник
30. ПЕТРОВИЋ ГРАДИМИР, пуковник, Добровољачка, 3. 5. 1992.
31. ПОПОВИЋ БРАНКО, војник, Скендерија, 2. 5. 1992.
32. РАДУЛОВИЋ др БУДИМИР, пуковник, санитарско возило,
3. 5. 1992.
33. РАКИЋ ЖЕЉКО, војник, Скендерија, 2. 5. 1992.
34. РИТАН СТЕВО, војник
35. РОТИЋ КОЗАФЕР, водник
36. СИМИЋ ИВИЦА, десетар, Добровољачка. - нестало, 3. 5. 1992.
37. СОКИЋ МИРО, пуковник, санитарско возило, 3. 5. 1992.
38. ТОМОВИЋ ЗДРАВКО, војник, Добровољачка, 3. 5. 1992.
39. УРОШЕВИЋ САША, војник, кафић, 29. 4. 1992.
40. ЦВЕТКОВИЋ ИВИЦА, поручник, Скендерија, 2. 5. 1992.
41. ЦЕРОВИЋ ПРЕДРАГ, војник, РУ "Ђуро Ђаковић", 3. 5. 1992.
42. ШУКО НОРМЕЈА, грађанско лице у ЈНА, санитарско возило,
3. 5. 1992.